

"Bu defa size kendi nüsha-i Kur'âniyemi gönderiyorum. Bu nüshamda size gönderilen listeye göre işaretler koydum. İsm-i Celâl ve ism-i Rabbe ayrı ayrı işaret vaz edildi." Bu nüsha hakkında bilgi verir misiniz?

"Bu defa size kendi nüsha-i Kur'âniyemi gönderiyorum. Bu nüshamda size gönderilen listeye göre işaretler koydum. İsm-i Celâl ve ism-i Rabbe ayrı ayrı işaret vaz edildi."(1)

Burada bahsedilen olay, Üstad Bediüzzaman'ın ilahi lütuf ile bulduğu Kur'an tevafuklarını barındıran nüshasının ilgili ağabeylere iletilmesidir. Burada Esmâ-i İlahiyenin alt alta, sayfeler arası karşılıklı gelme mucizesinden bahsedilmekte ve işaretler yapılmaktadır.

Tevafuk, iki şeyin birbirine uygun ve denk gelmesi demektir. Hususen tesadüfe verilme ihtimali olmayan ve arkasında İlâhî bir kasıt ve iradenin varlığı hissedilen **denk gelmelere tevafuk** denir.

Kur'an'daki tevafuk mucizesi ise, Kur'an'da bulunan toplam **2.806** adet **"Allah"** lafzının, *-bazı müstesnalar hariç-* birbiriyle tevafuk etmesidir. Kur'an'ın 604 sayfasının çoğunda **"Allah"** lafzı mükerrer olarak geçmektedir.

Bu lafızlar, her sayfada ya alt alta, ya karşılıklı sayfalarda üst üste ya da bir yaprağın iki sayfasında sırt sırta gelerek ya da sayfalar arasında birbirine tevafuk etmektedir. **Rab, Kur'an** ve **Resul** kelimelerinde de aynı tevafuk olduğu gibi, daha başka tevafuk çeşitleri de vardır.

Kur'an'ın yazısında olan bu mucizesini ilk olarak geçen asırda Üstad Bediüzzaman Hz. keşfetmiştir. Maddeci dinsiz felsefenin insanları derinden etkilediği ve akılları gözlerine inmiş ve görmediğine inanmayan veya inanmakta zorlanan insanların yaşadığı böyle bir asırda, Kur'an'ın gözlere hitab eden tevafuk mucizesinin ortaya çıkması, gayet manidardır ve tamamen Allah'ın bir lütfudur.

Bu nüshanın kendisi, ilgili neşriyatların arşivlerinde mevcuttur. Fakat Üstadımızın işaret ettiği nüshanın matbu olanı, zaten şu anda piyasada mevcut olan tevafuklu Kur'anların hepsi bu nüshanın tezahürüdür.

İlgili mektupta bu konuya şöyle devam edilmektedir:

"İsm-i Celâlin tevafukat-ı adediyesi hem muntazamdır, hem mânidardır; fakat bir parça dikkat ister. Çünkü, risalelerde görünen tevafuk gibi, daima sahife sahifeye bakmıyor. Bazen sahife mukabiline değil, belki bir arkasına veya arkasının mukabiline bakar. Bazen bir yaprak atlar, bazan bir sahife iki sahifenin mecmuuna bakar. Meselâ: Otuz beşinci sahifede on üç (13) adet Lâfza-i Celâl gelir. Arkasına sekiz (8), sonra beş (5) geliyor. Demek o on üç adet bu iki rakama birden bakar ki, o da on üç ediyor ve hâkeza..."

"Hem bazen bir sahife, iki sahifenin mecmuuna bakmakla beraber, aynı suretinde iki adet gelir, her biri onun bir cüz'ünü gösterir. Meselâ: Sûre-i Tevbe'de, 188. sahifede on altı Lâfza-i Celâl geliyor, arkasında altı geliyor, altının arkasında on geliyor. Beraber yukarıdan okunsa on altı olur, tevafuk eder."

"Sûre-i Ahzab'ın yine sahife dört yüz yirmi ikide (422) on altı İsm-i Celâl geliyor; zahirî tevafuku yok. Halbuki bir sahife daha evvel on gelir ve mukabilinde altı var; terkip edilse on altı olur, tevafuk eder. Hem bazen ism-i Rab ile beraber tevafuk eder. Bazen sahife sahifeye değil, yaprak yaprağa bakar. Hem bazen sahife rakamına bakar."

"Dokuz rakamı çok defa sahife rakamına baktığı için tevafuktan çıktığını hissettim. Her neyse, siz de tetkik edersiniz. Sonra meşveretinizle gizli tevafukatı gösterecek rakamları yazacağız. Yeni yazdığımız Kur'ân'dan tensip ettiğiniz takdirde kaydedeceğiz. Başta yüz elli sahifede elli bir defa yedi ve sekiz geliyor. Yirmi sekizde sekizdir, yirmi üçte yedidir. Bu yedi, sekiz birbirine muvafık kabul edilmiş; yediden sekize, sekizden yediye geçmekle tevafuk bozulmuyor. Bu iki rakamın Kur'ân'da mühim sırları bulunduğu hissedilir."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Barla Lahikası, 229. Mektup \(Yıldız Mektubu\).](#)

(2) bk. [age.](#)